

Školáček

Číslo 23

19. 6. 2008

Akademie 2008

1. Projev ředitelky školy (D. Sirová)
2. Pěvecký sbor ČERVÁNEK (K. Červený)
3. „Fík“ 1.a 2. třídy (O. Ladravá)
4. Afrotanec (L. Kratochvílová, L. Švarcová)
5. Zpívá celá škola (vítězná píseň školní soutěže)
6. „Víte,“ MŠ (Z. Grusová, Z. Kašpanová)
7. „Loupežníci,“ MŠ (J. Hrabánková, E. Kopecká)
8. „Tajemný Orient,“ ŠD (E. Coubalová, A. Nouzáková)
9. „RTO,“ 2.třídy (O. Ladravá)
10. Gymnastika, ŠD (E. Coubalová)
11. „Chaos“ (A. Vernerová)
12. „Padák,“ ZŠ Komenského 400 (K. Šmejdová)
13. „Poison“ (L. Králová)
14. „Army girls“ (A. Vernerová)
15. „Žízala,“ ŠD (Z. Trávníčková)
16. „51,“ 5.A (R. Zelinková)
17. „Sommer waltz,“ 1.třídy (O. Ladravá)
18. „Měla vlasy samou loknu“ (A. Nouzáková)
19. „Dancing crew“ (A. Nouzáková)
20. „Závoje,“ ŠD (A. Nouzáková, E. Coubalová)
21. Mažonetky (O. Ladravá)
22. Modní přehlídka (J. Pazdenková, J. Michalíková)

Ozvučení: Radek Protiva

Výzdoba: J. Pazdenková, J. Michalíková, A. Vernerová, D. Bohatcová a další.

Technické zajištění: J. Novák, J. Mastík, T. Kmoch, P. Banták a M. Cypria

Slovní doprovod: Jiří Kuře, 9.B

Občerstvení pro účastníky zajištěno

Režie: Eva Coubalová

*Jaká tajemství skrývá depozitář
Národního muzea Vám prozradí
v následujícím příspěvku pí u. Landová.*

Tajemství sbírek Národního muzea

Lidská kůže stažená zaživa, satební šaty Marie Luisy, druhé ženy Napoleona... I tyto kuriózní předměty ukrývají depozitáře NM.

Národní muzeum je pro většinu lidí muzeum ucelených sbírek brouků a nerostů. Dalším se vybaví kostra velryby.

Přitom jeho depozitáře skrývají předměty, nad kterými se až tají dech.

O těchto kuriózních exponátech přitom ví málokdo - zřejmě jen pracovníci muzea a úzký okruh odborníků.

Důvod, proč se NM těmito kuriozitami nikdy veřejnosti nechlubilo, je prostý. Je těžké tyto unikátní předměty zařadit do nějaké ucelené expozice.

Řada předmětů v depozitářích je přitom opravdu unikátní. Buď sama o sobě, svou historií, nebo tím, jak se do muzea vůbec dostaly. Jedním z takových unikátních exponátů je např. vyschlá lidská kůže stažená zaživa. K ní se váže příběh plný krutosti a násilí. Jde o kůži mongolského knížete CHAISANA. Vypjatá na dřevěném rámu a jen hrubě očištěná od zbytků podkoží, se do depozitářů dostala shodou náhod. Její cesta tam trvala desítky let.

Kdo byl kníže CHAISAN a proč ho stihl takový osud?

Vše se odehrálo před 1. sv. válkou na mongolsko-ruských hranicích, kde vládl kníže DAMBÍDŽA, proslulý svou krutostí. Zajatcům nechával s oblibou zaživa vyřezávat srdce nebo je stahoval z kůže. Část těl svých obětí pak věšel ve své jurtě pro výstrahu dalším poddaným.

Chaisan se dostal se svým příbuzným Dambídžou do sporu. Dambídža Chaisana uvěznil. Matka mladého knížete se vydala prosit o milost. Za živého syna nabídla všechnen majetek: zlato, stříbro, drahé kamení, kožešiny. Jako výkupné nabídla i stáda skotu,

koní a velbloudů. Dambídža naoko souhlasil. V hlavě se mu ale rodil ďáblský

plán. Rozhodl se Chaisana vrátit matce živého, ale bez kůže.

Jeden z jeho katů začal svázaného Chaisana stahovat. Nejprve od chodidel, pak poráčoval řezy na zádech a týlu hlavy. Chaisan mu ale do slova zemřel pod rukama. Dambídža, který hrůzné proceduře přihlížel, se na svého kata rozzuřil, protože již nemohl dovést do konce svůj krutý zert. A tak z kůže nechal na místě stáhnout i samotného Chaisanova kata.

Jak se ale lidská kůže mongolského knížete dostala až do depozitářů NM? Při bleskové akci ruského 41. sibiřského střeleckého pluku zajali o několik let později ruští vojáci Dambídžu přímo v jeho sídle, kde našli i 2 lidské kůže. Ty velitel oddílu Vasil Bulatov uschoval jako svědectví o vládcově krutosti.

Jednu z nich daroval svému příteli, vojenskému šikovateli Václavu Kopeckému, který ji v r. 1920 přivezl z Irkutska do Prahy. Po jeho smrti ji pak z pozůstalosti získalo NM.

„Řada exponátů jsou náhody, rarity. Ať jde o brouky, nerosty, nebo právě o Chaisanovu kůži. V minulosti, když u zrodu muzea na začátku 19. století stály mimo jiné i české šlechtické rody, vozili bohatí šlechtici ze svých cest muzeu dary. Když cestovali do exotických zemí, sebrali tam, co našli a pak suvenýry z cest v Praze věnovali NM.

Zajímavou cestou se do depozitářů dostaly například také satební šaty dcery rakouského císaře Františka I. a Napoleonovy manželky Marie Luisy, vévodkyně parmské. Nádhernou róbu darovala před lety československému konzulovi v Miláně operní pěvkyně Dina Barberini, která ji získala přímo z pozůstalosti Marie Luisy darem od hraběte Štefana San Vitale di Parma.

Legenda, která je provázela, říkala, že jsou to právě tyto šaty, které na sobě Marie Luisa měla při svatbě. I to jak vypadají, napovídá, že byly ušité pro nějakou zvláště slavnostní příležitost. Jsou nádherné, pošíité zlacenými plátky a bohatou výšivkou barevným hedvábím.

Se svatbou Marie Luisy s Napoleonem je spojena tragická událost. Jeden z exponátů, který je uložen v archivu v Českém Krumlově, a NM v Praze ho ukázalo svým návštěvníkům, jsou šaty manželky vídeňského diplomata Pavliny Schwarzenbergerové, v nichž uhořela

v Paříži, právě na plese na počest nové císařovny. Slavnost pořádalo 1. července 1810 rakouské velvyslanectví. Požár zažehla svíčka umístěná blízko závěsu na okně. Látky se vzněla a v okamžiku se v plamenech ocitl celý dřevěný sál, postavený na zahrádě pouze pro tuto výjimečnou událost. Sám Napoleon prý vynášel raněné. Pavlína Schwarzenbergerová byla sice mezi zachráněnými, znovu se ale vrhla do ohně hledat svou dcerku. V sále na ni však spadl hořící trám. Byla jednou z devatenácti obětí.

Nejpoutavější součástí muzea se může jevit antropologické oddělení. Do něj patří například i sbírka lihových anatemických preparátů. Ta obsahuje fyzické projevy různých onemocnění, ale také siamská dvojčata nebo preparáty z prapodivných úmrtí. Například ukousnutý jazyk, který uvízl člověku v hrtanu a ten se jím zadusil.

Sbírka těchto preparátů má velký význam. S otevřením hranic se objevily nové nemoci, na které se pomalu zapomínalo. Vracejí se choroby, o které bylo v lékařských knihách drobným písmem pět řádků. Vrací se tuberkulóza, syfilis... Dnes nikdo z lékařů neví, jak vypadá syfilis na plicích nebo na srdci. Proto tato sbírka má velkou výukovou hodnotu.

Na rozdíl od Patologického muzea ve Vídni, zůstane tato sbírka nevěřejná – bude jen pro vědecké účely.

Další částí antropologického oddělení jsou odlitky posmrtných masek nebo rukou významných osobností.

Jsou zde odlitky rukou A. Dvořáka, J. B. Foerster, posmrtné masky T. G. Masaryka a E. Beneše, básníka V. Nezvala, skladatele B. Martinů, ale i Napoleona a královny Viktorie. Posledním získaným exponátem je posmrtná maska Jana Palacha, kterou až do sametové revoluce ukrývali lidé před StB.

Ve sbírkách antropologického oddělení NM je uložen i jeden z nejvýznamnějších nálezů předchůdce člověka, který žil ve střední Evropě v poslední době meziledové. Jde o výlitek mozkovny neandrtálce, objevený nedaleko Popradu na Slovensku. Mrtvý neandrtálec pravděpodobně spadl do vřídla.

Lebka se časem rozpustila, ale než se to stalo, vyplnila se usazeninami, které přečkaly staletí.

I tento exponát má svou historii. Náhodný nálezce ho ve dvacátých letech nejprve spolu s dalšími předměty prodal za 100 Kčs badateli J. Petrbokovi z NM. Ten, i když se domníval, že jde o mozek mamuta, předmět uložil do sbírek a nevěnoval mu pozornost. Až po 11 letech byl v nálezce poznán otisk mozkovny člověka. A dalších 20 let trvalo, než mezinárodní komise potvrdila, že jde o pozůstatek neandrtálce. Stáří otisku se odhaduje na 105 000 let.

Na jedné straně stradivárky, původní rukopisy Dvořákových skladeb nebo originál první československé ústavy. Na druhé straně nejstarší český meteorit (původně vážil metrů), který byl objeven už ve středověku, sbírka stovek možná tisícovek vzácných kožešin, nebo fungující pítve. V mrazáku např. bylo zamrazeno 6 koní Převalského.

Zvířata se používají také k výrobě modelů – lidově vycpanin. Většinou se udělá z plastu skelet a nebo se natáhne kůže. Musí se ale odstranit všechny měkké tkáně. Maso a tuk se rozloží chemicky, nebo pomocí červů. Do měkkých tkání se nakladou barvy určitého druhu hmyzu a ty pak pomáhají s rozkladem.

NM v současné době vystavuje jen pouhé 1% exponátů, kterými disponuje. Ostatní jsou v depozitářích. Důvod proč je veřejnost nemůže vidět, je jednoduchý: muzeum nemá prostory a finance.

Co nikdy ale návštěvník určitě neuvidí, i kdyby prostory byly, je asi největší kuriozita NM – mozek jedné z velkých postav našich dějin – Františka Palackého. Mozek je od devadesátých let devatenáctého století uchovávan ve schránce jednoho z mramorových sloupů ve slavnostním sále v prvním patře hlavní budovy, takzvaném PANTHEONU.

podle časopisu a novin – kráceno

* NOVINY Z HODINY * NOVINY Z HODINY *

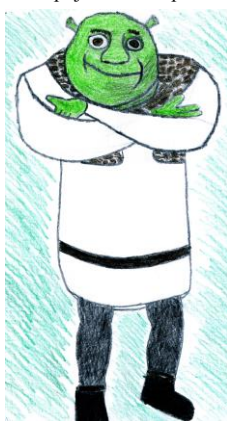
Charakteristiky oblíbených pohádkových postav napsali a obrázky k nim nakreslili žáci 6. ročníků pod vedením pí u. Švarcové.

Shrek

Vítězslav Beneš, VI. A

Zlobr jménem Shrek je hrdina animovaného filmu. Vytvořilo ho americké studio Dreamworks. Jeho postava se vyskytuje v celovečerních filmech: Shrek, Shrek 2, Shrek 3 a vánoční Shrekoleda.

Žije v pohádkové bažině. Tam stojí jeho menší chatrč podobná obrovitému pařezu. Chatrč obklopuje kruhová planinka.

Obléká se do staré omšelé haleny, přes kterou nosí vestu z tvrdě popraskané kůže. Břicho obepíná tmavě hnědý opasek. Opasek přidržuje ošumělé černé kalhoty. Na nohy mu přesně padnou tmavě hnědé až černé boty.

Kůže má světle zelenou barvu. Shrekova robustní postava převyšuje všechny ostatní. Na mohutném krku trůní zakulacený obličej. Nad jasnými hnědými očima se klene huňaté obočí. Mezi očima vystupuje velký splácly nos. Obličejí dominují široká ústa. Z hlavy čouhají trychtýřovitě zakončené uši.

V jeho pažích se skrývá značná síla. To však přispívá k nemotornosti. Ze Shreka trochu vyzařuje dobrosrdečnost. Ale tvrdohlavost a ukvapenost ho přivádí do nesnází. Jeho manželka je princezna Fiona. Přátelé jsou humorný Oslík a galantní Kocour v botách.

Mám Shreka rád, protože jeho povaha a podobnost vůči mně se mi líbí.

Vodník

Nicol Marek, VI. A

Vodník je typická pohádková postava, která hraje v mnoha pohádkách. Většinou hraje hlavní role, například v pohádkách Vodník Česílko, Bubáci a Hastrmani... Hraje také vedlejší role, například v pohádce Princezna ze mlejna.

Vodník žije ve vodě, většinou v rybníce pod vrbou. Často vodník chodí hlavně po souši a tráví hodně času i v jiných oblastech.

Vodník má zelenou barvu pleti, oblečení překrývá zelená barva. Z tváře mu vykukují krásné, vykulené, velké modré oči. Na hlavě visí krásné copaté vlasy.

Vodník chodí v dřevákách, které překrývají plátěné kalhoty. Dále nosí frak s jedním šosem, z kterého mu kapou kapičky vody. Na copatých vlasech stojí cylindr s barevnými pentlemi. Vodník je velmi hodný. Velmi rád pomáhá lidem, ale i jiným kamarádům. Stará se hlavně o obyvatele rybníka a umí se dorozumívat s rybami. Rád chytá dušičky. Vodník výborně šije boty a i sám sobě si při měsíčku na vrbě nějaké ušije.

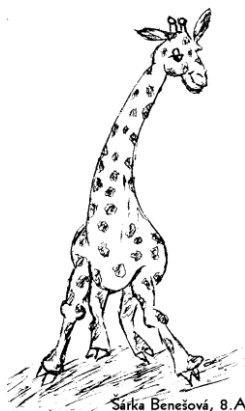
Vodník se mi moc líbí, protože je velmi hodný. Líbí se mi také proto, že je jiný než ostatní postavy.

Žirafa v ZOO

Denis Kulhánek, VI.A

Dobrý den, jmenuji se Oskar. Bydlím v místní ZOO. Jsem informátor celé zahrady, protože jedině já mohu díky svému dlouhému štíhlému krku vidět nejvíc. Hádejte, kdo jsem?

Právě v protějším výběhu pozoruji ty dvě v pyžamu. Myslím tím samozřejmě zebry. Nemají tedy zrovna dobrý vkus. Tyhle úbory se již dávno nenosí. To moje skvrnky jsou stále in.

„A hele, támhle je Žofka!“ Ty její kaskadérské kousky stojí za to. Vždy upoutá něčím novým a zaujme tím mnoho návštěvníků.

Igor je opravdu moc velký. Kam se na něj se svou váhou hrabu. A to si vyčítám, že jsem přibral. Na naše sloní stáda pod jeho vedením nikdo nemá.

Jej, to jsem se ale unavil! Už aby ošetřovatel donesl něco k snědku. Už mám docela hlad. A oběd, ten si dám někde v terénu. Takové akácie, to je bašta! Samé vitamíny! To já se svou výškou a váhou potřebuji. No noc, jdu se najíst. Konečně mně přinesli čerstvou trávu a nalili novou vodu. Hmm, jak je krásně studená a svěží...

Hejkal

Anna Fenclová, VI. A

K popisu jsem si vybrala postavu z pohádky, kterou mi vyprávěla maminka, když jsem byla malá, je to pohádka O Hejkalovi – ochránci lesa.

Už název pohádky říká, v jakém prostředí Hejkal žije, je to les. Divoký les plný křovin, vzrostlých dubů, buků a dalších krásných stromů, rozkvetlých zvonků a sasanek, se spoustou hub, jahod, malin a ostružin. Les je krásný, plný života, žijí v něm smcky, veverky, divočáci, ptáci, víly i vodník a to vše hlavní zásluhou Hejkala.

Hejkal se vlastně v lese ztrácí, protože má vlasy z borůvek, rty z malin, oči z chrp, a nos je vlastně malá hruštička, je krásný, ale i šeredný zároveň. Záleží na tom, kdo se na něj dívá.

Oblečen bývá většinou v opadaném listí, nejraději v dubovém. Po lese běhá bos a nohy má věčně špinavé od borůvek.

Maminčin Hejkal není zlý, ale stejně se ho spousta lidí bojí. Straší lidi, kteří v lese zlobí. Hlavně ty, kteří kopou do hub a ubližují zvířátkům, to se po tom rozzuří a hází po nich větve, kameny a strašlivě ječí. Jinak je velmi milý, pomáhá ptákům stavět hnízda, hlídá veverkám děti a má rád vše živé. Lidé, kteří v lese nezlobí, si ho nikdy ani nevšimnou, protože si on nevšímá jich.

Já mám našeho Hejkala ráda, protože se stará o les, který to potřebuje, a chrání ho před každým špatným člověkem.

I následující příspěvky otištěné v této rubrice vybrala pí u. Švarcová.

Jak se vidím

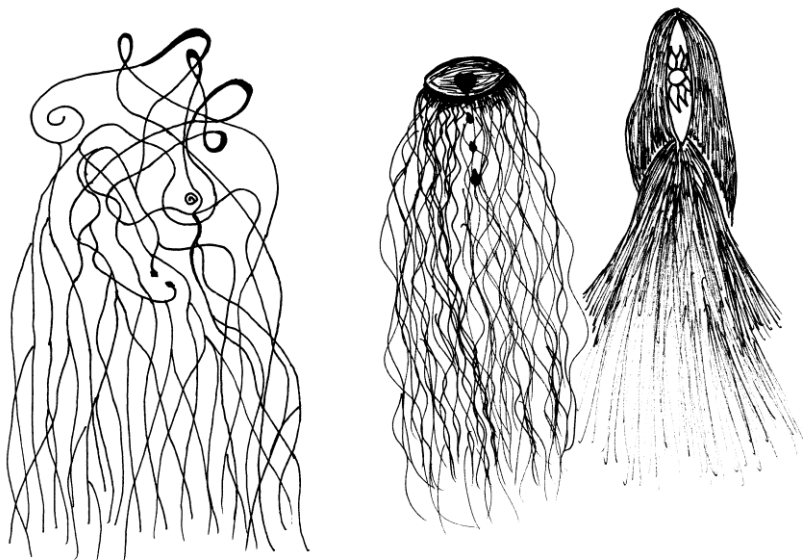
Veronika Nešporová, 9. A

Zvoní budík. „Jé.. panebože..“ Je slyšet hlas z hromady polštářů a peřin, ale nikde nikdo.

Po chvíli z té hromady vykoukne rozespalý obličej dívky. Je růžovoučký, ale nevypadá po ránu zrovna mile. Dívka si založí prsty do svých hnědých, po ramena dlouhých vlasů a jen neochotně se zvedá z postele. Dojde až k zrcadlu, do kterého se nedívá moc nadšeně. Zamrká svýma hnědozelenýma očima a pokusí se o úsměv. Hned vypadá lépe. Zkoumavě se do něj zadívá. A sama sebe se ptá: „Co je na mně vlastně jedinečné?“ Je střední postavy, není ani baculka, ale jako modelka také nevypadá. Ústa má světlečervená, ani velká ani malá, jako většina dívek. Nos má malý a obličej zakulacený. Ale ty oči. Samozřejmě. Ty oči má jedinečné. Velké studny orámované dlouhými řasami. Ještě jedna věc by se tu našla. Její povaha.

Na svět se kouká očima novorozence. Hledá v něm tu lepší stranu. Když se dobře vyspí, zdá se, že dokáže všechno, no co si jen ukáže. Špatnou náladu má málokdy, ale když už je jednou v „ráži“, nezastaví se před ničím. Je to takový smíšek, který se snaží šířit dobrou náladu. Není zrovna spolehlivá, ale hlavu také nemá děravou. Jen občas zapomíná. Na své kamarády však nikdy. Je přátelská a ráda se seznamuje. Nemá ovšem ráda přetvářku. Má velice prořizlou pusu. Většinou ze sebe dostane něco tak rychle, že toho později lituje. Někdy se stydí omluvit, proto raději mlčí a přehlíží to. Ví, že většinou nemusí mít pravdu. Nahlas to ale nerada přiznává.

Každý z nás by chtěl změnit svět. Myslím si, že kdyby tu bylo víc takových dívek, svět by byl veselejší. Zase ale na druhou stranu, každý je v něčem zvláštní a tím jedinečný i tato dívka je. V mnoha věcech.

Lucie Šrámková, 6. B

Dívka z výlohy

Martina Grauerová, IX.C

Ze stromů padá listí, často prší a fouká vítr. Prostě podzim. Takové pošmourné počasí mi kazí náladu. Pro její zlepšení se vydávám do města zjistit, co nového se objevilo na pultech obchodů. Jak tak procházím kolem výloh obchodů, skoro u každé z nich se zastavím a prohlížím, co je za ní. Najednou ve skle uvidím něco, co nepatří mezi vystavené zboží. Je to obraz dívky.

Dívka je vysoká asi 165 cm a může jí být asi tak čtrnáct let. Má světle hnědé vlasy s blondátými melíry. Oči má šedomodré barvy a nosí brýle. Uprostřed obličeje jí vyčnívá malý nos. Dále malé úzké rty světlečervené barvy, pod nimiž skrývá bílé zoubky. Obličej jí zdobí pár méně znatelných pih. Na sobě má černou bundu s kožíškem a světlomodré ohrnuté džíny. Jaká ta dívka asi tak je? Jaké má vlastnosti? Představuji si ji jako hodnou, milou a ochotnou. Myslím si, že je kamarádká a ochotna každému pomoci a poradit. Asi trochu stydlivá, ale jinak sebevědomá. Občas tvrdohlavá a zvědavá. Podle jejího vzhledu soudím, že se ráda hezky obléká a maluje. Je štihlá, takže stoprocentně ráda cvičí aerobik a miluje tanec. Když jde ve třídě o nějakou akci, vezme iniciativu na sebe a nezradí. Myslí si, že je chytrá a měla by vystudovat vysokou školu. Řekla bych, že by ji bavila práce s lidmi.

Najednou zjistím, že už dobu stojím na stejném místě. Jsem celá zmrzlá. Venku se už zešeřilo a já odcházím a dívka z výlohy se mnou.

Narušení domácího klidu

Lukáš Kmoch, VII. B

Jednoho krásného dne jsem šel ze školy dobře naladěný dobrými výsledky.

Vešel jsem do našeho útulného bytečku, který mě vítal vůní domácích koláčků, které maminka právě vyndávala z trouby. Vůně koláčků se šířila po celém bytě, jako vůně květin po rozkvetlé louce.

Okamžitě jsem se pustil do jídla do učení. Při pojídání mého oblíbeného tvarohového koláčku někdo zazvonil. Po zazvonění jsem přerušil učení a šel jsem otevřít, plný dobré nálady, poněvadž jsem očekával svého nejlepšího kamaráda Jendu. Byl jsem zklamán. Za dveřmi stála naše sousedka paní Morávková. V tu chvíli jsem zůstal stát jako solný sloup. Při pohledu na tvář, která se mračila jako deset čertů, mě přešla dobrá nálada. Maminka ji pozvala dál a byt celý zesmutněl a veškerá dobrá nálada pohasla na bod mrazu. Maminka nabídla paní Morávkové kávu a koláče. Nařikající paní Morávková, která přišla jako myš, mě donutila pustit se opět do učení.

Ze všeho mě zachránilo zvonění mého nejlepšího kamaráda Jendy. Jenda povídá: „Půjdeš na hřiště?! Nechal jsem všeho a šli jsme na hřiště hrát míčové hry.“

Po dvou hodinách jsem přišel domů, kde byl klid, protože naše hrozná sousedka odešla. Po večeři jsem zalehl do své voňavé postele a usnul jsem, jako když mě do vody hodí.

Tento den se mi líbil s výjimkou „užvaněné“ a kyselé paní Morávkové.

Martin Holta, 8.C

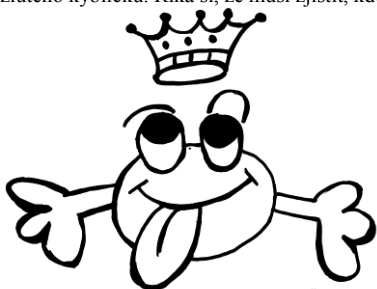
V letošním roce se naše škola účastnila (ve spolupráci se střediskem EKODOMOV v K. Hoře) projektu „Odpad z nebe nespád,“ jehož cílem bylo naučit žáky naší školy třídit odpad. Otiskujeme několik výstupů tohoto projektu.

Nelinka a Kristián

Nikola Košnářová, 7. B

Na pláži někdo sedí. Je to kluk. Jmenuje se Kristián. Sedí, jí sušenku a papírek bezohledně odhodí do moře. Ještě chvíli přemýšlí a dívá se do šplouchajících vln, které u břehu vytvářejí bělostnou pěnu. Z písčité pláže zvedá aktovku, kterou si nandá na záda a utíká pryč.

Chvilí poté se vlnami prohání mořská panna Nelinka. Uvidí papírek a pomyslí si, kdo se takhle může chovat k průzračné mořské vodě. Okamžitě plave domů a papírek si schová do krásně žlutého kyblíčku. Říká si, že musí zjistit, kdo ten papírek do moře odhodil.

Daniela Šestáková, 8. C

Druhý den se Nelinka vydává na to samé místo. Plave a přitom si pobrukuje pís... „Au!“. vykřikne Nelinka a před očima se jí udělá mdllo. Rychle se vzpamatuje a sebere vlnám předmět, který jí trefil do hlavy. Co nejrychleji plave ke břehu. Vidí tam kluka, který tam zasněně kouká do vln. „Hej kluku, jak se jmenuješ?“ „Kristián,“ odpoví. „Co je tohle za předmět?“ zeptá se Nelinka a ukáže mu věc, která jí trefila do hlavy. „To je plechovka. Je moje. Zrovna před chvílí sem dopil limonádu, co v ní byla.“ A jak se otočí ke Kristiánovi, už tam není. Nelinka si pomyslí, že Kristián je ten, kdo hodil papírek a plechovku do

moře. „Ale proč by to dělal?“ ptá se Nelinka vln.

A tak každý den trpělivě sbírá Kristiánovy odpadky, aby bylo moře čisté, a hází je do svého kyblíčku. Když má kyblíček plný, napadne Nelinku lest. Protože umí kouzlit po své mamince, přičaruje si ještě jeden kyblíček, tentokrát růžový. Odpadky ve žlutém kyblíčku začarovala tak, aby až Kristián opět něco odhodí do moře, mu trochu povyrostl nos. A tak plynou dny, týdny a měsíce a Kristián má nos tak velký a těžký, že ho před sebou vozí na prkénku s kolečky.

Po nějaké době opět Kristián sedí na pláži. Jí sušenku a papírek hodí do moře. Na Nelinku už dávno zapomněl. Chvilí přemýšlel a díval se do vln, které narážely na pobřežní skálu. „Už to mám!“ vykřikl Kristián. „Nos mi roste, protože házím odpadky do moře. Ale jak to napravím?“ vzlyká.

Ve stejnou dobu se Nelinka dívala do své kouzelné mušle, jak se Kristiánovi daří. Když viděla, že Kristián přišel na její lest, popadla kyblíčky a plave k němu. Jakmile je u něj, hned mu povídá: „Kristiáne, jsem Nelinka. Už jsme spolu jednou mluvili, ale ty jsi zmizel jako pára nad hrncem. Začarovala sem ty odpadky, ale teď vidím, že chceš obrovitého nosu zbavit, a já ti ráda pomůžu. Ovšem pod podmínkou, že slíbíš, že už nebudeš vyhazovat odpadky do moře. Slibuješ?“ „Ano, slibuju. A teď mi pověz, co mám udělat, abych se toho nosu zbavil. Prosím!“ „No tak dobrá. Ale pamatuj, že jakmile slib porušíš, tak se ti tvůj velký nos vrátí, a s tím já pak nic neudělám.“ „V těchto dvou kyblíčcích jsou odpadky, které jsem po tobě v moři posbírala,“ povídá Nelinka a přitom kyblíčky vysypala do moře. „Až je všechny vysbíráš zpátky do kyblíčku, nos se ti vrátí do původní podoby. Ale pamatuj. Všechny!“ Skočila do moře a plavala pryč.

Kristián se dal hned do sbírání. Za chvíli měl kyblíčky plné. „Nelinko! Nelinko!“ volal. Nelinka připlavala a kyblíčky si vzala. Kristián odešel domů, a když se podíval do zrcadla, viděl, že nemá nos tak malý, jako měl. Netušil totiž, že Nelinka jeden papírek do moře nehodila a nechala si ho u sebe, aby Kristián jen tak nezapomněl, že odpadky se do moře neházejí.

Král Čistota a nezbeda Papírek

Lukáš Kmoch, Pavel Pícha, 7. B

Bylo nebylo, jedno malé království skřítků, které leželo uprostřed velkého lesa. Toto království se nacházelo na stromě, na kterém byla velmi udržovaná čistota. Tato říše byla nejčistší v okolí. Skřítky byli za svou čistotou říši pyšní, proto ji stále udržovali. Za svou čistotu vděčili hlavně králi zvanému *Čistota třetí*.

Říši založil Čistota první, v jeho funkci pokračoval Čistota druhý a nyní říši vládne Čistota třetí. Čistota byla tak pilně udržována, že každý týden v neděli navštěvoval král obydlí skřítků a kontroloval jejich čistotu v domácnosti.

Josef Chalupa, 8. A

Jednou v neděli se opět vydal na kontrolu. U posledního mechového obydlí u skřítky Papírka, se na zahradě povalovala spousta papírků. „To snad ne!“ rozzlobil se král. „Papírku!!! Zato ti strhnu roční výplatu 365 a čtvrt žaludu.“ Polekaný Papírek vzal nohy na ramena a od té doby ho nikdo neviděl.

Další pondělí uviděl král padat odpadky z nebe. Odpadků napadlo tolik, že se s nimi nedalo ani pohnout. Proto svolal všechny obyvatele, aby postavili schody do nebe, protože chtěli zjistit, proč odpad padá. Schody do nebe stavěli dva týdny. Když schody dostavěli, vydal se král a jeho družina do nebe. Všichni už sotva popadali dech. Najednou uviděli velkou díru v nebi, ze které začal padat odpad.

Když touto dírou prolezli, uviděli rouru. Vydali se podél ní, až došli k továrně. Tam náhle uviděli Papírka s jeho pomocníky, jak hází mračna do roury, která je přeměňovala v odpad.

Král a jeho družina zajali Papírka i s jeho pomocníky. Král jim pak přikázal uklidit celou říši skřítků.

A od té doby odpad z nebe nespad.

Veverky

Josef Chochola, 9. A

V roce 2062 napadl Zemi mimozemský virus, na který vymřelo celé lidstvo. Pomalu se začal tvořit nový druh živočichů nahrazujících lidskou rasu. Živočichové připomínali 4 metry vysoké, tunu vážící, létající veverky, schopné plavat a běhat rychlostí 150 km/h. Tyto vraždicí zrůdy brzy vyhubily většinu savců ptáků a ryb na naší planetě.

Marek Jiránek, 9. A

Když spotřebovaly veškerou živou potravu, našly si novou, takovou, které je na Zemi dost, aby přežily miliony let a nemusely se stěhovat na jinou planetu. Tou potravou byl veškerý, i radioaktivní odpad, který zde zanechalo lidstvo.

Ovšem nezemřeli všichni lidé. Pár lidí z malé země uprostřed Evropy přežilo. Ve chvíli, kdy se dozvěděli, že veverky pojidají odpad, nacpali všechn jaderný odpad ze Země do vesmírné loď, postavené těmito veverkami, a poslali ji vstříc dalekému vesmíru.

Veverky jako v hypnóze letěly za svým „žrádlem“ a při pokusu o návrat shořely v atmosféře a všechen odpad shořel s nimi.

Po třídenních oslavách lidé začali budovat novou civilizaci. Avšak po zkušenostech s veverkami se rozhodli žít ekologicky.

Tento záměr se lidstvu vydařil a žili od té doby velice šťastně.

Zmutování mravenci

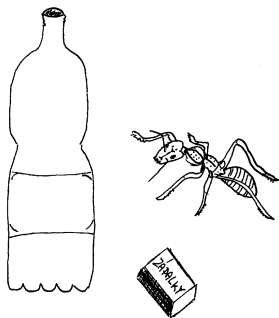
Jiří Gabriel, Martin Dotlačil, 9. C

Píše se rok 2100. Celý svět je zaplaven odpadky. Zdá se, jako by to bylo jedno velké smetiště. Lidé nestačí odpad likvidovat a ani se moc nesnaží. Plno odpadků je i v lesích. Ačkoli se to nezdá, právě tady začínají bojovat s odpadem ti nejmenší - lesní mravenci. S chutí se pouštějí do různých odpadků a postupně jim začíná chutnat úplně vše. Vlivem různého složení odpadu se začínají mravenci pomalu měnit. Z původně černé barvy se mění na červenou a také začínají růst. Je to tím, že mravenci zmutovali.

Lidé si zatím neuvědomují nebezpečí, hlavně nevěří, že by je mravenci mohli ohrozit. Mutace však pokračuje dál a na konci procesu je tady mravenec větší než člověk. Jsou zatím spokojeni v lesích, kde mají stále dostatek potravy. Jednoho dne však zaútočí na skupinu turistů. Dojde k tragédii. Lidé jsou zděšení a neschopni se bránit. Několik lidí odvěkleli mravenci do svých děr. Ostatní se zachránili útekem.

Brzy zavládne ve světě strach. Vědci rychle vymýšlí metody, které by měly mravence zastavit. Je však málo času. Obrovští mravenci brzy opustili lesy a vtrhli do měst a vesnic. Za nimi zůstává spoušť. Kdo lidstvu teď pomůže?

Naštěstí si lidé uvědomují, co by měli dělat. Musí všechen odpad systematicky a ekologicky likvidovat. Nedělat skládky a smetiště. Tím vezmou mravencům potravu a ti se budou muset znovu přizpůsobit původnímu prostředí. Budou muset? Jen aby se mravencům chtělo!

My chceme změnit svět!

Veronika Nešporová, Ilona Drahorádová, 9. A

V jedné malé vesničce žili tři mladí chlapci, kteří se rozhodli, že chtějí změnit svět. Vrátit mu podobu z doby, když ještě žila zvířata, která byla z masa a kostí jako oni. Nechtěli dále plechové roboty, kteří jim měli krásu světa před 200 lety nahradit. Chtěli stromy, trávu, modrou oblohu, ptáky a zvířata, která by na sebe už z dálky upozorňovala. A to všechno jim teď mělo být odepřeno. Znali to pouze z vyprávění a monitorů svých počítačů, ale čím víc o tom slyšeli, tím víc toužili, aby právě oni byli ti, co to všechno vrátí. Aspoň jednou si pohladit zvíře, které by vás nepoškrábalo kouskem plíšku, co má na zádech. Aspoň jednou spatřit oblohu, místo na kterém tu zbyla jenom černá mlha.

Teď je jejich vesnička moc dobře střežená samými Zarťany. Ti jim sem dali dřevěné červy do dřevěných prohlubín v zemi, aby vyjíдали odpadky z okolních domů. To všechno je trápiло čím dál víc.

Zarťani byli sice velice chytří, ale nejspíš nedomysleli, co by se mohlo, spíše co se stane, když se červi vymknou jejich kontrole. Už to nebudou ti hodní červi, co pojídají plech. Stanou se z nich zabijácká monstra.

Pes Šroubek, oblíbený společník Billyho, začal strašně štěkat, když šli jako každý jiný pochmurný den kolem jedné velké jámy s červy, kam lidé házejí odpadky, do své klubovny. Blížili se zrovna ke staré továrně na čokoládu, když začalo v jámě něco praskat.

Až teď se Billy otočí, když už hodnou chvíli necítí studené, plechové tělíčko svého pejska. „Šroubku, panebože Šroubku!“ křičí Billy a všemožně se snaží přiblížit k jámě, ale ne zas tak blízko. Červi dnes obzvlášť nevypadají, že by se chtěli kamarádit.

Snažil se svého psiho kamaráda ještě zachytit, ale marně. Šroubka spolkla temnota uprostřed tmavé jámy. Billy začal šťourat do jámy dřevěným klackem, dřevo je to jediné, co na červy ještě platí. Vylámalo jim to sice pár zubů, ale nezastavilo je to, aby nedokončili své dílo. Slyšel ho naposledy štěknout. „NEE...“ křičel Billy. Věděl, že Šroubka čeká smrt. Bude si to celý zbytek života vyčítat, vždyť mu mohl pomoci. Ještě víc než tohle si ale bude vyčítat, že utekl od jámy jako malý kluk. Měl strach ze své smrti. Jak dětinské. Zachoval se jako slaboch. Teď už to ví. Ví to, strašně pozdě si to uvědomit. Klečel teď o kus dál a nepřestával pejska volat.

„TDN. TDN...“ slyší z dálky auto. To známé staré, rozvrzané, skoro rozpadlé auto svého prastrýčka Tomyho. Jednoho z hlavních Zart'anů. Auto začalo klesat z mlhy k němu. Vylezl z něj starý, trochu shrbený muž. „Billy?“ podívá se prastrýček, když tu vidí svého prasynovce, jak klečí, brečí a mlátí do země. „Ti tvoji hnusní červi!“ vyjede na něj zostra chlapec. „Billy, krot' se!“, zbrzdí ho starý muž. „Viděl jsem co se stalo ve svém kosmickém autě. Už je pozdě. Velice pozdě.“ Obejme Billyho a políbí ho na čelo. „Tak ty si to viděl?! Tys to všechno viděl a nepomohl jsi mi!“ „Ty... Ty...“, Billy si honem nemůže vzpomenout na žádnou urážku, která by se hodila k tak velmi zlému a bezcitnému člověku. „Pojď, odvezu tě domů“, řekne v klidu muž a dělá, že to předchozí neslyšel. „Nechci!! Nech mě! Vypadni, rozumíš?! Klid' se mi z očí!“ Billy se mu vytrhne z obětí a utíká někam, kde by mohl být alespoň chvíli sám. Prastrýci přitom nevěnují ani pohled. Muž se za ním chvíli kouká, ale nevypadá to, že by chtěl chlapce dohonit a dokonce ani přemlouvat. Jen si odplivne a naskočí do své vykopávky. Už je zase všude kolem slyšel ten starý známý zvuk jeho ojeteého auta... TDN.. TDN..

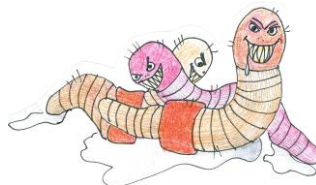
„Šroubek je mrtvej.“ „líčí po chvíli svým kamarádům, Willovi a Jerryemu Billy, když už sedí udýchaní v klubovně. Celou cestu sem utíkal. Kamarádi ho napjatě poslouchají, když jim dovypráví všechno, co se stihlo za krátkou hodinu stát.

„To teda ne. A to ti vážně řekl? “Nemůžu Willy uvěřit, s jakým přístupem jednal s chlapcem prastrýc. „Honem,“ křikne Jerry a bez vysvětlení vyběhne do deštivého odpoledne.

„Tady je to,“ ukazuje po chvilce oběma chlapcům Billy místo, kde se to všechno odehrálo. Nenasytní červi při tom vržou pusou. Chlapci se snaží zabednit všechny jámy ve Woodově.

„Koukněte,“ ukazuje Billy do výšky, „Zart'ani“. „Jakým právem zaděláváte všechny jámy dřevěnými poklapy? Jak se vůbec opovažujete zavírat popelnice pro veřejnost?“, utrhne se na něj jeden ze Zart'anů, nejspíš ten, co má všechno na starost.

„Právem obyvatele této vesnice. Dneska to byl můj pes. A kdo to bude zítra?“ podívá se na něj zpřímá Billy. Nehodlá ustoupit ani o kousek. „Jak to myslíte, mladý muži?“ vykrucuje se z toho Zart'an, ale patrně až moc dobře ví, o co se jedná, jen se k tomu nedokáže postavit čelem. Nedokáže se smířit s realitou, že to, co vynalezl, nebylo dokonalé. Stala se chyba. Ale není to taková ta chyba, která jde škrtnout a nahradit. Vymklo se mu to z rukou – ten mladý hoch má pravdu. „A kdo to bude zítra?“ přemýšlí Zart'an. Stále se však tváří neodbytně. „Červi ale potřebujeme. Potřebujeme někoho, kdo bude ničit odpadky,“ zapojí se do hovoru jiný Zart'an. „To sice ano, ale za jakou cenu? Za jakou cenu jste ochotni tu mít déle ty červy?“ vypění Billy a dál se už neovládá. „Nemyslíte si, že je lepší mít na zemi trochu odpadků, než to, aby bylo ohroženo celé lidstvo? I vás se to týká, nedělejte, že ne,“ houkne na ostatní Zart'any, křičí se u kosmického auta. „Já osobně bych se radši topil v odpadcích, než abych nemohl žít. Žít tady, se svými přáteli. Na Zemi. Na světě.“ ukazuje všude kolem. „I když to není svět jako dřív, je to přeci náš svět.

Nedovolte, aby se dál ničil. Já chci žít," křičí do všech koutů Woodova. „Chci vidět ptáky, nebe, trávu a ne zničenou zem různými pokusy, vynálezy a časem. Chci svět jako dřív. Krásný, voňavý. Zem, na kterou se nebudou bát děti šáhnout holou rukou. I kdybych na to měl být sám, dokážu vám, že to jde.“ „Máš pravdu, Zem má právo zase dýchat. Přivezte víka!“ přikáže ostatním Zart'anům. Ještě ten den byli zničení všichni červi ve Woodově.

Druhý den nastoupila celá vesnice. Byl to krásný pohled koukat na veselé růžové tváře, ne na ty, které se bály zitřků. Každý se teď těšil na svět, který si budou moci sami vybudovat. „Chopte se krumpáčů... začneme kopat," bylo slyšet ze všech stran. Všude kolem zase voněla čerstvě zasazená tráva. A ta obloha. Už nebyla ničena kouřem z továren, byla teď krásná modrá, jako ta, kterou znali z vyprávění. „Billy, odpusť.... taky jsem se bál," ozve se za zády Billyho starý muž. „Na, tu máš," podá Billymu krabici. Je to jeho prastrýc. Už není tak bledý. Má radost ze svého synovce, „Co to...jé pes?"

Jak málo stačí k tomu, aby se splnily sny malého dítěte. Jak málo stačí k tomu, abychom si udělali svět takový, jaký ho chceme mít. Jak málo...

Poslední nádech

Lucie Králová, 9.A

Rok 2357 Washington:

Právě před týdnem byla zveřejněna šokující zpráva o stavu životního prostředí. Tato zpráva byla dlouho utajována a diskreditována. Významní vědci tvrdili, že recyklování odpadků nepomůže zpomalit globální oteplování. Opak je však pravdou. Nyní je situace už tak vážná, že se představitelé vládních institutů rozhodli vše odhalit. Ze zprávy vyplývá, že ovzduší už je tak zamořené, že by do padesáti let mělo být jedovaté. Zvedly se hladiny oceánů a oteplila se celá zeměkoule. Zároveň také potvrzuje dlouho diskutované otázky o tom, jestli byl nebezpečný odpad odpalován do vesmíru. Také se zde uvádí, že na utajování trvaly společnosti, které prodávají ropu.

Vzhledem k odhalení této zprávy se dnes ve Washingtonu koná konference, kde se sejdou všichni prezidenti a králové všech zemí světa. Právo na první projev má americký prezident Edward Freckles.

„Dobrý večer, pánové a dámy. Jak jistě všichni víte, stav našeho životního prostředí je velmi špatný. Musím vám však zdůraznit, že to byli ruští vědci, kdo přišli s teorií, že recyklace je nesmyslná. Proto navrhuji, aby byli příkladně potrestáni.“

„Nikdy vám nedovolím potrestat své lidi. Vždyť jste to byli právě vy, kdo nás nabádal k mlčenlivosti o pravém stavu věcí!“ dodal ruský prezident.

„To je urážka celé Ameriky! Být vámi, byl bych opatrnější na to, co říkám. Zvláště když mluvíte s nadřazeným!“ řekl Freckles.

„Rusko nemá žádného nadřazeného! Vy si koledujete o válku!“ oponoval mu Rus.

„Když chcete válku, tak taky budete mít válku. Před zraky všech přítomných, USA vyhlašuje válku Rusku a to s okamžitou platností!“ domluvil americký prezident.

Jen málokdo si dnes ještě pamatuje první živou a inteligentní bytost ve vesmíru. A přesto to byla právě Laika, kdo odstartoval novou epochu lidstva. Každý však věřil, že Laika ve vesmíru po pár hodinách zemřela. Tak tomu ale nebylo. Začneme tedy od začátku.

Laika byla vystřelena do vesmíru, ale nezemřela. Nýbrž byla zachycena mimozemskou lodí, která ji dopravila na planetu zvanou Baldaredia.

Tento svět byl tak podobný a zároveň tak odlišný od toho našeho, že tomu Laika ani nemohla uvěřit. Obyvatelé Baldaredie jsou nám částečně tělesně podobní. Mají však jednu velkou odlišnost - můžou mít různé barvy kůže. Od bílé až po nejtemnější čern (a vše mezi tím). Od nás se ale především liší svým nitrem (a tím nemyslíme orgány). Na jejich planetě nejsou žádní zločinci, psychopati, lidé s vrozenou vadou, či jinak vážně nemocní. Jejich věk je roven asi deseti našim běžným životům. Jistěže můžou být i nachlazení, ale jejich lékařství je na tak vysoké úrovni, že si stačí vzít pilulku rychlého léčení a za pár vteřin jste zdraví. Vlastně veškeré jejich služby, zemědělství, technika a podobné věci, jsou na mnohem vyšší úrovni než ty naše. Neznají ani lež, či násilnosti. Jsou tak neskonale věrní, že by raději umřeli, než by podvedli svého partnera. A jako poslední je tu skutečnost, že jsou mnohem inteligentnější a zároveň mohou extrahovat různé vlastnosti z jejich okolí.

Když se Laika probudila ze spánku, první co uviděla, byla podivná postava, která se jen vzdáleně podobala lidské bytosti.

„Jak vidím, už jsi se probudila. Dovol abych tě jako první přivítala na planetě Baldaredii. Jmenuji je Alaan a jsem polymorfonka. Vidím zmatení ve tvé tváři, a proto ti rovnou poskytnu vysvětlení. Již od pradávna naši lidé zkoumali účinky našeho zvláštního slunce. To nám dává schopnost přijmout vlastnosti svého okolí. Kdybych se například rozhodla, že chci změnit barvu své kůže ze zelené na hnědou, pak bych přijala vlastnosti hlíny, či stromové kůry. Tato přeměna ovšem zabírá nějaký čas a je nevratná. Jediné, že bych poté opět přijala vlastnosti květiny, které mám nyní. I ty se můžeš stát polymorfonkou, a tím se zformovat do lidské podoby. Již nyní musíš cítit účinky našeho slunce. Začínáš přemýšlet. Jistě už ti také došlo, že s těmi tvými krátkými nožkami toho moc nezmůžeš. A proto ti nabízím svou pomoc. Můžeš si vybrat jakoukoliv polymorfii, kterou jen budeš chtít. Mám však jednu podmínku. Musíš přijmout také lidskou podobu a naučit se mluvit.“ Laika přikývla, vždyť právě po tomto vždy prahla. Sice si nyní nevzpomínala, jak dřív uvažovala, ale byla si jistá, že právě toto chce. Její jedinou vzpomínkou byla vzdalující se planeta Země. Jak moc toužila znovu ji spatřit.

Hned druhý den ráno začala Alaan s přípravami. Potřebovala nějakého nezměnného člověka (nejlépe dítě), který by posloužil jako předloha. Když ho našla, vysvětlila mu, co bude muset dělat a poslala ho za Laikou. Byla to patnáctiletá dívka, která ještě neměla věk na polymorfaci. A právě proto byla ideální předlohou pro Laičino nové tělo.

„Ahoj, já jsem Rena a budu tvojí předlohou. Měla bys ale vědět, že nebudeš vypadat stejně jako já. Zůstane na tobě i kousek tvého já. Budeš mít po těle jemnou srst a jiné oči. Ale jinak budeš mít všechno jako já.“

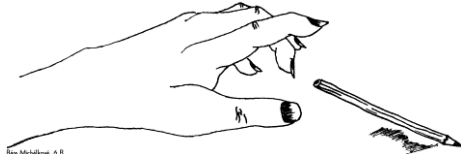
„Haf“, odpověděla jí Laika. V duchu si již představovala, jak se uvede, až bude umět mluvit - svým vlastním lidským hlasem.

Polymorfice trvala celé století, ale konečně byla Laika (alespoň částečně) člověkem. Mluvit se naučila celkem rychle. Vlastně i ostatní učení jí šlo velmi snadno. Právě proto se rozhodla, že bude studovat. Nikdy se nevzdala svého snu, vidět znovu svou rodnou planetu. Jak léta plynula, Laika se stala zkušenou ekoložkou a odbornicí na Modrou planetu (Zemi).

Zjistila, že se lidstvo neodvratně řítí do záhuby, a proto se rozhodla nás zachránit. Roku 2357 se k ní donesly zvěsti, že se na Zemi schyluje ke Třetí světové válce. Touto dobou již bylo ovzduší značně zamořené, a tak se Laika rozhodla jednat.

Za těch tři sta let se z Reny stala významná senátorka a z Aleany organizátorka meziplanetárních letů. Obě se s Laikou velmi úzce přátelily a byly ochotny jí pomoci.

Baldarédané vyvinuli technologii k přenášení lidí, objemných nákladů, ale hlavně k přenášení budov. Tato vymoženost se hodí v případě, když už nějaký mrakodrap přestává být moderní, tak ho prostě přestěhují. Nebo když vybuchne sopka a město hrozí záhuba, tak

přiletí transportér a celé město převezme na nové místo. A právě tato technologie byla využita pro přestěhování lidstva na jinou planetu. „Všichni dobře poslouchejte. Ti lidé nevědí nic o naší akci, a proto budou překvapeni a možná i vystrašení. Buďte ohleduplní. Nezapomeňte, že ti lidé mají mezi sebou určité vazby, které nesmíme zpfetrhat. A proto hned po dokončení operace postavte silnice, metra, vlaky a jim podobná zařízení. Spoléhám na vás,“ řekla Laika.

Ve všech pozemských kronikách se 23.11.2357 datuje jako den, kdy nás zachránil nejinteligentnější pozemšťan-polymorfonka Laika.

Následující příspěvek vybrala pí u. Landová.

Stroj času *Ondřej Zelenka, 6.B*

Dva vynálezci vymysleli stroj času, který vypadal jak vrak auta a který se nejdřív tak rychle rozjel, že za koly vznikla ohnivá stopa a poté v té velké rychlosti vjel do černé díry, kterou se dostal do budoucnosti či minulosti. Záleželo, jestli páčku dali nahoru (do budoucnosti) nebo dolů (do minulosti).

Jednou večer, kdy bylo vše připraveno, se oba vědci, jménem Jan Vojtěch a Draken Steklač, i se svým strojem času, nepozorovaně dostali na dlouhou silnici bez zatáček. Nasedli a Jan řekl „Teď zjistíme, v čem vynikáme, což nám pomůže vynalézt nové a vylepšit naše už sestrojené vynálezy“. Draken kývl, nastartoval stroj času a oba se připoutali. Pak Draken začal odpočítávat „Tři, dva“ a to už se přidal do počítání i Jan: „Jedna, START“. Draken šlápl na pedál a prudce se rozjeli. Za chvíli jeli tak rychle, až se za koly začala tvořit hořící stopa. Pak se konečně objevilo malé černé kolečko, které se začalo zvětšovat ve velkou černou díru. Až byla větší než auto, začala ho pohlcovat. V tu chvíli řekl Draken: „Jane tu páčku!“ Jan odpověděl: „Jo hned!“ a natahoval se po páčce. Když ji chytl, nečekal, že tak prudce auto zrychlí a tak omylem tím tlakem páčku dal dolů. Jan se lekl a zbledl. Draken se chtěl zeptat co se děje, ale to si páčky všiml i on a také zbledl. Pak se už jen stihli podívat na sebe a říct: „To ne!“ Pak se už řítili černou dírou do minulosti. Když z černé díry vyjeli, ocitli se v poušti. Oba nejdřív vykuleně koukali, ale pak se vzpamatovali. Draken začal brzdit a Jan zjišťovat, kde, a v jakém roce jsou. Jan zjistil, že jsou poblíž Říma, v době vlády Cesara. Když zastavili, zpozorovali je Římané a odvedli k Cesarovi, jelikož když se oheň vznikající z tření kol za autem spojil s pískem v poušti, vytvořil skleněnou stopu. Tak je napadlo, že by to Cesara mohlo zajímat a že by je mohl odměnit. Když přišli k Césarovi, římsí vojáci mu vysvětlili, co se stalo. Když domluvili, tvářil se udiveně. Pak řekl: „Jestli mluvíte pravdu a tito muži, kterým není rozumět, vytvořili sklo, odměním vás. Cesar ještě ten den vyrazil s několika vojáky na cestu, aby se podíval na skleněnou stopu. V půli cesty byla již tma a tak dal založit oheň. Když všichni spali, kromě stráží, Jan řekl: „Co budem dělat?“. „Vždy jsme připoutáni k stroji času, tak se s ním můžeme vrátit zpět!“ „No jo, máš pravdu“, řekl Jan, „tak rychle“. Nenápadně se dostali do stroje času a Draken ho nastartoval. Když se dostali dost daleko od tábora, Jan řekl: „Počkej, musíme sebou vzít to sklo,“ Draken se zamyslel a řekl: „Tak jedem“. Když dorazili, začali sklo nakládat. Vtom zaslechli dupot. „Co to je?“ ptal se. Jako předtím se objevila černá díra. Ale teď dal Jan páčku nahoru a tak se mohli vrátit z Říma zpátky domů. Živí a zdraví, se spoustou zážitků. Ale nikdy už nikdy nepoužili stroj času.

* ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ *

O své první fejetony se pokusili žáci 9. ročníků pod vedením pí u. Švarcové.

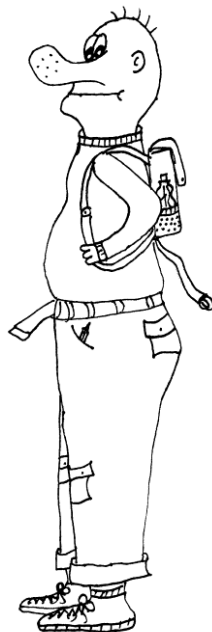
Obyčejný školní den

Josef Chochola, 9. A

Zvoní, školní den začíná. Všichni s chutí sedí v lavicích a nabití vědomostmi v tichosti čekají na příchod učitele. Takováhle idylka se však v naší třídě nenachází.

Přicházím ke skřínce, rozespale vytahuji klíč a kontroluji její zajímavý obsah. Už slyším hlasy a výkřiky z naší třídy, bez přezutí do ní vstupuji, uhýbám zákeřně hozenému jablku, alespoň vím, že jsem vlezl do té správné třídy. Ve třídě vždy poletuje smířšť nejrůznějších předmětů a odpadků od svačin, alespoň si můžu nacytat nějaké to jídlo, co létá vzduchem, z toho důvodu si nemusím nosit svačinu. Už zvoní, ale u nás to bohužel není slyšet. Přichází vyučující. Hned u dveří klesá k zemi po mocném úderu od mého spolužáka učebnicí do spánku. Kdosi tento velmi přesný zásah pochválí a já si tak říkám: „Že je to pořád baví, chodit sem a učit.“ Ale to už přichází můj soused, přeskočí ležícího učitele a pokračuje směrem ke mně. Po dalších dvou hodinách, které padly na oltář bujaré zábavy se učitel zvedá a rychle utíká někam daleko od nás.

Nejspíše jsem si až moc pozdě uvědomil, že je dnes ona hodina matematiky, taktéž zvaná hodinou pravdy. Jsem si naprosto jist svými znalostmi vzorců pro výpočty objemu a povrchů těles – jsou na nule. Netrpělivě vyčkávám. Slyším, že někdo jde, klika cvakla – nepřítel před branami. Dveře letí – učitelka vchází do dveří. Koukám na zadání příkladu, který jsem dostal, stává se z něj můj matematický nekrolog. Tohle že je zadání? Bohužel nerozumím ani jednomu slovu či písmenu. Ze zadních lavic se zvedá jakási postava a prohlašuje, že se na to může vy..., čímž si vyslouží poznámku. Tato událost se samozřejmě neobejde bez dosti vzdorných a vulgárních komentářů onoho neslušného žáka. Všichni vědí, co tento projev vzdoru znamená, dotyčný si vysloužil jízdenku první třídou až do ředitelny. Konečně zazvonilo a já pln nových a důležitých vědomostí odcházím ze školy domů.

David Písecký, 6. B

Šárka Beněšová, 8. A

Šárka Beněšová, 8. A

* ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ *

Bezejmenná povinnost

Anastasia Laba, 9. A

Ve škole existuje spousta zaměstnání pro žáky, aby se něčím zabavili. Mizerná týdenní služba, kdy si jeden může všechno odsákat sám, zalévání už tak uvadajících květín nebo být předsedou třídy s absolutním nezájmem. Pak je tu ještě jedna povinnost, pro kterou není název, a dotyční jsou označováni jako „*Ti, kdo mají klíč*“.

Klíč od čeho? Jednoduše, od třídy. Od třídy, která ukrývá takové poklady, jako otlučené piano nebo nudné knížky dějepisu.

Tihle lidé většinou přicházejí do školy mezi prvními, což znamená, že se okradou o pět minut spánku nebo o ranní cigárko ve křovi. Musí vycházet jako poslední, pečlivě zavřít a tudíž ve frontě na oběd pustit půlku lidí před sebe.

A co je nejhorší, nedostává se jim moc uznání. Opozdí se třeba o dvě minuty a všichni spolužáci už netrpělivě a našťavaně přešlapují přede dveřmi třídy a seřvou je hned, jakmile se objeví, jako kdyby se už nemohli dočkat začátku vyučování. Byla by zřejmě chyba, kdyby už na začátku své služby třídu otvírali včas. Nasadili by si tím moc vysokou laťku a mnozí spolužáci by si na to rychle zvykli. Ale o svačině by selhat neměli. Pro jejich vlastní dobro.

Život „*Těch, co mají klíč*“ je chaotický, plný strachu (třeba, že zavře spolužáka přes víkend do třídy) a zodpovědnosti.

Nezbývá než popřát dalším generacím následníků v zamykacích třídách hodně štěstí.

Milované dresy

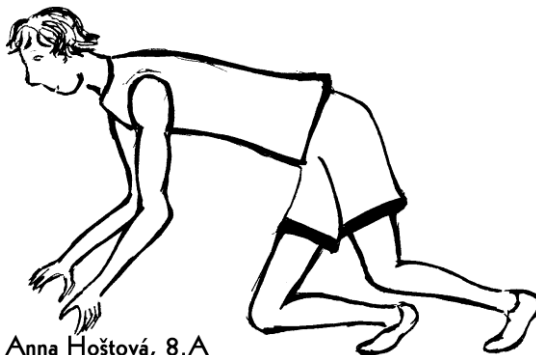
Lucie Králová, 9. A

Určitě jste již při tělocviku zažili onu slavnou událost, že jste si měli obléknout naše nádherné dresy.

Jako každý, i vy se určitě vždy přetahujete o to, komu bude nadělena výsada jejich nošení. Jistě se vám také nikdy nestalo, že by si je nikdo vzít nechtěl. Vždyť jsou vždy tak krásné, suché, voňavé a měkounké! Že by LENOR nebo AZURIT?? Kdo by jim odolal?

Nebo jste měli někdy to štěstí, že jste si mohli při florbalu navléknout brankářskou výstroj? Pokud ano, tak jste dozajista učili touhu zůstat v ní navždy....

Milí čtenáři/žáci, jste-li z naší školy, tak vám je zcela jasná hloubka mých slov. Pokud však ne..... Každý žák naší školy má k těmto dresům vtaž tak hluboký, že by je nejraději doma vypral, ba co víc, vyvařil by je!! „A proč?“ ptáte se jistě. No samozřejmě proto, že je tak bezmezně milujeme!

Anna Hořtová, 8. A

* ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ *

Příspěvky mladých básníků vybraly paní učitelky Švarcová, Polzerová a Králová.

To jsem já *David Písecký, VI. B*

Líbí se mi motorky
radši mám však hranolky.

Jím je pořád zas a zase,
proto jsem jak tlusté prase.

Držím samou dietu
Do nemocnice prý pojedu.

Tam se najím až prej prasknu,
po liposukci hnedle splasknu.

To je pravda, milí zlatí,
za liposukci se prý platí.

Můj strom *Veronka Závětová, 9.C*

V náruči tvé bezpečí cítím,
dnes klidně motýla do dlaně chytím.
To aby odpočat mohl letět dál,
jsi moje všechno a světa král.

Když šeptáš mi do ucha jak moc mě
miluješ,
tím šumem listů v tu chvíli čaruješ,
pocit tak krásný co dlouho se hledá,
popsat ho slovy snad ani se nedá.

Ty dotyky nikdy nezapomenu
To jak dotýkám se tvého kmenu.
Jak do dlaně kreslíš mi srdíčka,
na stín co dopadá na víčka.

Jak je mi smutno když nejsem s tebou,
životem lepší kráčet ve dvou

Nejlepší přítel *Veronka Závětová, 9.C*

Když vyprávím ti mé příhody,
že k lásce patří i rozhody.
Ty jenom listím zašeptáš:
„Když tohle víš nač se ptáš?“
a já zas odpovím jen:
„Krásný je přec každý sen.“

Takhle si spolu povídáme,
a na dobré časy vzpomínáme.
Život je krásný tak proč se trápit,
škoda že čas nejde o kousek vrátit.

* ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ *

Srdce

Marcela Jakoubková, 8.A

Jako tikot hodinek,
který měří naše chvíle,
jako zvuk bubnů
znící v plné síle,
jak dusot koní
běžících tři míle,
tak tiše, tak pravidelně
tluče srdce provinilé..

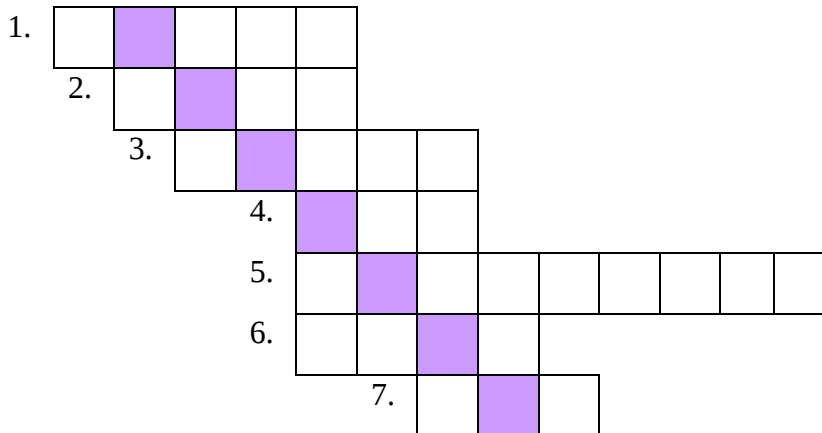
Tereza Mejstříková, 8.A

Jitka Ševčíková, 8.A

Doplňovačka s tajenkou

Michaela Sezemská, 6.B

Legenda:

1. zvíře z deštých pralesů
2. část těla
3. malba
4. vysoká karta
5. druh opice
6. dopravní prostředek
7. cestovní doklad

Hana Závětová, 8.C

Jitka Ševčíková, 8.A

*PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY*

Překlad z angličtiny do češtiny:

- Image is really important. (Vzhled je skutečně důležitý.)
„Vypadá velmi dobře.“
- They have been on the radio. (Byli v rádiu.)
„Mají fazole v rádiu.“
- In the middle.. (Uprostřed..)
„Čistíš si zuby.“
- Recognize.. (Rozpoznat..)
„Dobrá noc.“
- Office (Kancelář)
„Pošta.“
- In the houses there burnt lights. (V domech hořela světla.)
„Domy lehce hořely.“
- At school children have to learn first aid for snake and spider bites. (Ve škole se děti musí učit první pomoc proti hadím a pavoučím kousnutím.)
„V Austrálii mají děti prvního hada.“

- „Jak zapíšeš nulu ve tvaru zlomku?“
„Jako nuliny!“
- „Kdy se láme světlo od kolmice?“
„Když vychází ven.“
- „Co je to thanát?“
„Stát, v jehož čele stojí tchán.“
- „Jmenuj nejznámější dílo Leoparda da Vinciho.“
„Socha Líza.“

- „Když se zkříží černoch s bělochem, vznikne Dalmatýn.“
- „V době národního ohrožení...“
- „Po smrdi Boženy Němcové...“
- „Ústí na Dlabem..“
- „Jóó birds, to jsou ptáky!“

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY

Matematická olympiáda

Do okresního kola postoupili:

Lucie Králová 9.A, Jana
Novotná 8.B, Pavel Pícha 7.B,
Jakub Vejvar 7.B,

Okresní kolo:

Kategorie Z7

15 - 16. místo Pavel Pícha 7.B

31 řešitelů

připravovala pí u. Blažková

Kategorie Z8

15. – 17. místo Jana Novotná 8.B

31 řešitelů,

připravovala pí u. Mešíková

Kategorie Z9

12. -16. místo Lucie Králová 9.A

34 řešitelů

připravovala pí u. Blažková

Matematický klokan 2008

Cvrček:

1. místo	Malý Petr	3.B	60 (1. - 9. místo v okrese)
2. místo	Matoušek Matěj	3.A	60 (1. - 9. místo v okrese)
3. místo	Försterová Anna	3.A	56 (12. - 17. místo v okrese)

495 řešitelů v okrese

Klokánek:

1. místo	Benešová Lucie	5.A	108 (3. - 4. místo v okrese)
2. místo	Melcerová Linda	5.A	103 (7. - 8. místo v okrese)
3. místo	Hošková Tereza	5.A	99 (12.-14. místo v okrese)

493 řešitelů v okrese

Benjamin:

1. - 2. místo:	Martina Petrásková	7. A	80 bodů (18. - 22. místo v okrese)
1. - 2. místo:	Zbyšek Semelk	6.A	80 bodů (18. - 22. místo v okrese)
3. - 4. místo:	Kmoch Jiří	7. A	79 bodů (23. - 29. místo v okrese.)
3. - 4. místo:	Vejvar Jakub	7. B	79 bodů (23. - 29. místo v okrese)

576 řešitelů v okrese

Kadet:

1. - 2. místo:	Kuře Jiří,	9. B	57 bodů (17. - 20. místo místo v okrese)
1. - 2. místo:	Urban Matěj	8. C	57 bodů (17. - 20. místo místo v okrese)
3. - 4. místo:	Čermáková Denisa	9. C	52 bodů (42. - 53. místo místo v okrese)
3. - 4. místo:	Drahorádová Ilona	9. A	52 bodů (42. - 53. místo místo v okrese)

677 řešitelů v okrese

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY

Pythagoriáda

Do okresního kola postoupilo 8 žáků.:

Okresní kolo:

Kategorie ZŠ

6. ročník

1. místo	Nikol Marek	7 bodů	5. - 8.
3. - 7. místo	Vítězslav Beneš	6 bodů	11. - 15.
3. - 7. místo	Josef Navrátil	6 bodů	11. - 15.
12. místo	Zbyšek Semelka	4,5 bodu	27. - 29.

38 řešitelů ze ZŠ

7. ročník

6. - 10. místo	Pavel Pícha	9 bodů	10. - 17.
12. - 13. místo	Martina Petrásková	8 bodů	21. - 24.
17. - 19. místo	Květoslav Červený	6,5 bodu	30. - 32.
20. - 22. místo	Jakub Vejvar	6 bodů	33. - 35.

připravovala pí u. Hrabáková
38 řešitelů ze ZŠ

připravovala pí u. Blažková

Biologická olympiáda

Školní kola v kategorii C (8. a 9. ročníky) se účastnilo 64 žáků.

1. místo	Šárka Benešová	8. A	6. místo v oblastním kole
2. místo	Martin Cypra	9. A	16. místo v oblastním kole
3. místo	David Žoha	9. B	14. místo v oblastním kole

Školní kola v kategori D (6. a 7. ročníky) se účastnilo 35 žáků.

1. místo	Adéla Syrová	7. A	11. místo v oblastním kole
2. místo	Martina Petrásková	7. A	10. místo v oblastním kole
3. místo	Květoslav Červený	7. A	20. místo v oblastním kole

připravovala pí u. Svobodová

Recitace

Do okresního kola postoupili:

Jan Balát 3.C, Štěpán Chalupa 3.B,
Linda Melcerová 5.A, Kateřina
Brandejsá 4.A, Agáta Nešporová 7.A,
Josef Navrátil 6.A, Veronika Nešportová 9A, Veronika
Závětová 9.C

Okresní kolo:

I. kategorie

2. místo	Balát Jan	postup do krajského kola
----------	-----------	--------------------------

připravovala pí u. Vilimová

III.kategorie

Čestné uznání	Navrátil Josef
---------------	----------------

připravovala pí u.Švarcová

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY

Dějepisná olympiáda

Do okresního kola postoupily:

*Monika Kuráková 9.C, Kateřina Richterová 9.B
připravovala pí u. Landová*

Olympiáda v ČJ

Do okresního kola postoupili: Adam Lázníčka 8.C a Veronika Závětová 9.C

Okresní kolo:

5. místo Lázníčka Adam

32 soutěžících

připravovala pí u. Švarcová a pí u. Králová

Konverzační soutěž v AJ a v NJ

Do okresního kola postoupili:

*kategorie I. A - Josef Navrátil, 6. A (AJ)
kategorie II. A – Lucie Králová, 9. A (AJ), Aneta
Šaňková, 8. C (NJ)*

Okresní kolo:

Kategorie I.A

4. místo Navrátil Josef

Kategorie II. A

2. místo Králová Lucie

náhradník do krajského kola

připravovala pí u. Vernerová a pí u. Bohatcová

Malá kopaná

Oblastní kolo - Uhlířské Janovice 22. 4. 2008

Turnaje se zúčastnily školy ze Sázavy, Zruče, Kácova a Uhl. Janovic. Po dvou výhrách 3:2 s Kácovem a 2:1 se Zručí, jsme prohráli se Sázavou 0:3 a obsadili celkové 2. místo.

Do okresního finále postoupila ZŠ Sázava.

Basketbal

Oblastní kolo –žáci, Kutná Hora, 19.3. 2008

Po několika letech se družstvo naší školy zúčastnilo turnaje v basketbale a dokázalo postoupit do semifinále. Vítěz se zúčastnil okresního kola.

Výsledky našeho družstva:

Uhlířské Janovice – ZŠ T.G. Masaryka, Kutná Hora 14:10

Uhlířské Janovice – ZŠ Žižkov, Kutná Hora 0 : 9

Uhlířské Janovice – ZŠ Kamenná Stezka, Kutná Hora 11: 2

Semifinále:

Uhlířské Janovice – ZŠ Jana Palacha 14:32

*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*

Florbal

Oblastní kolo – žáci, Zruč nad Sázavou, 6.12. 2007

	Kácov	Uhl.Janovice	Zruč	Sázava	Skóre	BODY	Pořadí
Kácov		1:6	1:10	1:1	3:17	1	4.
Uhl.Janovice	6:1		4:0	3:0	13:1	9	1.
Zruč	10:1	0:4		1:3	11:8	3	3.
Sázava	1:1	0:3	3:1		4:5	4	2.

Naše škola tímto vítězstvím postoupila do okresního finále.

Oblastní kolo – žákyně, Zruč nad Sázavou, 3.12. 2007

	Kácov	Uhl.Janovice	Zruč	Sázava	Skóre	BODY	Pořadí
Kácov		1:0	0:1	0:1	1:2	3	3.
Uhl.Janovice	0:1		1:3	0:3	1:7	0	4.
Zruč	1:0	3:1		0:0	4:1	7	1.
Sázava	0:1	3:0	0:0		3:1	4	2.

Uhlířské Janovice obsadily 4. místo.

Okresní finále – žáci, Kutná Hora 12. 12. 2007

	Vrdy	KH Žižkov	Uhlířské Janovice	KH TGM	KH J.Palacha	Skóre	Body	Pořadí
Vrdy		4:3	2:2	2:7	1:6	9:18	4	4.
KH Žižkov	3:4		1:3	2:6	1:5	7:18	0	5.
Uhlířské Janovice	2:2	3:1		2:3	0:4	7:10	4	3.
KH TGM	7:2	6:2	3:2		1:5	17:11	9	2.
KH J.Palacha	6:1	5:1	4:0	5:1		20:4	12	1.

V okresním finále jsme změřili síly s nejlepšími školními družstvy okresu Kutná Hora. Konkurence byla opravdu velká a 3. místo je úspěch. Vítězná škola „ZŠ KH Jana Palacha postoupila do celostátního finále a vybojovala 2. místo v ČR.(Trénují několikrát týdně).

Naši školu reprezentovali:

brankáři: Jakub Jahoda, Roman Pytloun

hráči: Martin Dotlačil, Martin Vacka, Ivan Pana, Jirka Švarc, Vojta Lepič, Josef Chalupa, Tomáš Duna, Dominik Marek, Aleš Sadlík a Martin Srba

*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*

Halový fotbal

Žáci, Sázava, 13.11. 2007

	Sázava	Uhl.Janovice	Kácov	Zruč	Skóre	BODY	Pořadí
Sázava	xxxx	1:0	9:1	4:0	14:1	9	1.
Uhl.Janovice	0:1	xxxx	5:0	0:3	5:4	3	3.
Kácov	1:9	0:5	xxxx	0:8	1:22	0	4.
Zruč n. Sáz.	0:4	3:0	8:0	xxxx	11:4	6	2.

Naše škola obsadila 3. místo.

Pohár rozhlasu

Okresní kolo:

Mladší žactvo, Čáslav, květen 2008

60 m	Nešporová Agáta	9,0
	Petrásková Martina	8,7
	Fenclová Anna	DQ
600 m	Michalicová Anna	02:10,2
	Kalousová Lucie	02:03,2
	Fenclová Anna	02:10,4
výška	Nešporová Agáta	130
	Pekárková Barbora	125
	Vondráčková Lucie	120
dálka	Petrásková Martina	333
	Pekárková Barbora	348
	Vondráčková Lucie	360
kriket	Michalicová Anna	35,77
	Kalousová Lucie	31,46
	Znamenáčková Barbora	33,22
4 x 60 m (A)	Nešporová Agáta	DQ
	Petrásková Martina	
	Michalicová Anna	
	Vondráčková Lucie	
4 x 60 m (B)	Fenclová Anna	37,2
	Kalousová Lucie	
	Pekárková Barbora	
	Vondráčková Lucie	

1. místo v okrese - postup do krajského finále

Krajské finále: 11. 6. 2008, Stará Boleslav

V krajském kole skončily dívky na **5. místě** (z 12 škol).

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY

Atletický čtyřboj

Čáslav, květen 2008

Mladší žactvo, okres

	Michalicová A.	Petrásková M.	Nešporová A.	Kalousová L.	Pekárková B.
60 m	9,2	8,7	9,1	9,3	9,7
body	516	645	541	492	400
600 m	02:06,3	02:14,3	02:33,2	02:11,4	02:39,2
body	420	319	132	354	89
výška			135	105	120
body			460	180	312
dálka	370	375			
body	242	252			
míček	35,67	28,94	24,45	30,97	26,63
body	303	223	171	247	196
body celkem	1481	1439	1304	1273	997

1. místo z 11 škol

	Kmoch L.	Zadrazil K.	Vejvar J.	Vojtíšek P.	Kulhánek D.
60 m	9,1	9,4	9,8	8,9	9,8
body	282	222	151	327	151
800 m	02:58,4	02:59,3	03:08,4	03:15,6	02:57,0
body	232	225	162	118	242
výška	130		135	130	
body	250		283	250	
dálka		363			370
body		149			159
míček	35,42	43,93	42,34	30,07	31,87
body	187	257	244	144	158
body celkem	951	853	840	839	710

6. místo z 15 škol

Starší žactvo - okres

	Fenclová I.	Vernerová M.	Bílková L.	Nováková M.	Fejtová L.
60 m	9,2	9,6	9,3	9,6	10
body	458	369	435	369	289
800 m	03:00,7	03:11,2	03:14,6	03:26,0	03:30,8
body	359	268	241	162	132
výška			115	115	
body			266	266	
dálka	345	369			335
body	190	239			170
míček	27,02	36,26			
body	201	310			
koule			4,64	5,68	5,04
body			186	251	211
body celkem	1208	1186	1128	1048	802

5. místo ze 13 škol

*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY*

	Šmejda M.	Cypra M.	Marek J.	Kmoch M.	Dudek A.
60 m	8	8,2	8	8,8	8
body	560	503	560	350	560
1000 m	03:28,1	03:27,4	03:15,2	03:37,4	03:39,4
body	398	433	478	459	375
výška	160			140	
body	464			317	
dálka		487	424		433
body		358	245		261
míček			61,06		43,84
body			403		256
koule	9,23	9,04		9,75	
body	440	428		471	
body celkem	1862	1722	1686	1597	1452

3. místo z 16 škol

Okresní atletická olympiáda

Mladší žactvo: Čáslav, květen 2008

1. místo: Nešporová Agáta - 60 m překážek - 12,2 s
2. místo: Nešporová Agáta - 150 m - 22,8 s
- Hoštová Anna - skok daleký - 392 cm
- Petráskoá Martina - 60 m - 9,0 s

Michalicová Anna, Hoštová Anna, Petrásková Martina, Mejstříková Tereza
štafeta 4 x 60 m - 37,5 s

3. místo: Nešporová Agáta - skok daleký - 388 cm
- Michalicová Anna - 60 m překážek - 12,6 s
- Hoštová Anna - 150 m - 23,3 s

Starší žactvo: Čáslav, říjen 2007

1. místo: Šmejda Michal - skok vysoký - 167 cm
- Šmejda Michal - skok daleký - 535 cm
2. místo: Šmejda Michal - 100 m překážek -15,4 s
- Cypra Martin - 150 m - 19,2 s
- Větrovcová Andrea - 1500 m - 6:05 min
3. místo: Fenclová Ivana - 150 m - 22,0 s

*Na sportovní soutěže žáky připravovali učitelé TV:
Jiří Buchta, Libor Kratochvil, a Eva Hrabánková*

*Děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě tohoto časopisu.
Hana Blažková*